

Utvärdering av utbildningar inom psykologi: Utlåtande från sakkunniga

Uppdrag och sakkunniggrupp

Sakkunniggruppen (se sammansättning nedan) har haft i uppdrag att utifrån Lunds universitets gemensamma kriterier för kvalitetssäkring och med stöd av Samhällsvetenskapliga fakultetens anvisningar och instruktioner¹ utvärdera utbildningar inom psykologi, specifikt Kandidatprogrammet i beteendevetenskap (hädanefter Kandidatprogrammet), Masterprogrammet i psykologi (hädanefter Mastersprogrammet) samt fristående kurser, vid Psykologiska institutionen inom Samhällsvetenskapliga fakulteten. I uppdraget ingick att lyfta lärandemiljöns och utbildningens/utbildningarnas styrkor, utmaningar och utvecklingsmöjligheter.

Inför utvärderingen gavs sakkunniga tillgång till en LU-Box med ett stort antal dokument från fakulteten och institutionen, inklusive institutionens självvärdering och en inläga från studenterna.

Den 25 maj genomfördes ett virtuellt platsbesök via Zoom (se program i bilaga).

Följande personer har ingått i sakkunniggruppen:

- Universitetslektor Michael Gruber, Institutionen för psykologi, Umeå universitet
- Universitetslektor Fredrik Sjödin, Institutionen för psykologi, Umeå universitet
- Universitetslektor Therése Skoog, Psykologiska institutionen, Göteborgs universitet (ordförande i sakkunniggruppen)

Utlåtandet inleds med en genomgång av utbildningarna utifrån de elva kvalitetskriterierna och avslutas med en sammanfattande bedömning och rekommendationer för fortsatt kvalitetsutvecklingsarbete. Självvärderingen har tillmätts särskilt stor vikt vid utvärderingen.

¹ Arbetsdokument inför pilotutvärderingar: "Anvisningar och rutiner för utbildningsutvärdering med externa sakkunniga vid Samhällsvetenskapliga fakulteten", version 2018-11-16, samt "Utbildningsutvärdering vid Samhällsvetenskapliga fakulteten: Instruktioner till sakkunniga", version 2018-11-28.

Utbildningarnas främsta styrkor och utmaningar, samt sakkunniggruppens reflektioner och rekommendationer

1. Att de faktiska studieresultaten motsvarar lärandemål och examensmål

Förutom uppsatser på kandidat- och mastersnivå tillhandahölls de sakkunniga inga ”faktiska studieresultat”. Universitets- och högskolerådet skriver såhär om vad som definierar ett läranderesultat: ”den kunskap, förståelse, färdighet och förmåga en student faktiskt har uppnått efter avslutad utbildning” och ”Ett läranderesultat mäts genom t.ex. en tentamen, en muntlig presentation, en gestaltning eller en produkt. Ibland används termen faktiskt studieresultat för detta begrepp.” För alla kurser som ingår i utvärderingen, förutom uppsatskurserna, behandlas i självvärderingen endast mätinstrumenten, mätprocessen samt hur institutionen arbetar med att försöka uppnå goda läranderesultat/faktiska studieresultat, dvs. förutsättningarna för att uppnå läranderesultat/faktiska studieresultat. Således var det svårt att göra en fullgod bedömning av kriteriet.

Genomströmningen på institutionens fristående kurser varierar från ht2017 till vt2019 mellan 75 och 80 %. Det är något högre än det nationella genomsnittet som enligt Universitetskanslersämbetet var 69–71% mellan 2006 och 2015 för fristående kurser i Sverige. När det gäller genomströmningen på program redovisas detta för både Kandidat- och Mastersprogrammet. Vid en nationell jämförelse är antalet som tar examen på dessa två program mycket bra, för Kandidatprogrammet 56–60 % under åren 2013–15 och för Mastersprogrammet 76–80 % under åren 2014–16. Det skall jämföras med ett genomsnitt på 38 % respektive 48 % bland kandidat- och mastersprogram i Sverige. Institutionen redovisar genomströmningen för Kandidatprogrammet och Mastersprogrammet respektive termin under programmets gång. Tyvärr görs ingen redovisning av prestationsgraden över hela utbildningen, dvs. hur många av de studenter som påbörjade utbildningen som faktiskt slutförde den. Den siffran brukar dock vara högre än antalet som tar examen och kan därmed antas vara jämförelsevis hög.

Inledningsvis i självvärderingen anges att ”Grundläggande för all examination är kursplanen och de lärandemål som finns specificerade där.” Omedelbart därefter ges exempel på bredden av olika examinationsformer. Det anges dock ingen explicit förklaring till varför bredden av olika examinationsformer är ett argument för en stark länk mellan examination och lärandemål. I samtliga exempel som anges som bredd i examinationsformer saknas explicit koppling till kursens lärandemål.

Det vore önskvärt att alla examinerande inslag explicit kopplades till kursens respektive lärandemål så att studenten tydligt ser vilka lärandemål som examineras vid respektive examinationstillfälle. Kanske sker detta istället i studieguider?

Av dokumentet ”Exempel Kurs 2 Psykologprogrammet.docx” framgår att institutionen betygsätter varje fråga med 0–2 poäng och att studenter avkrävs hälften av totalpoängen samt minst 1 poäng per övergripande fråga för godkänt resultat. Även om dokumentet gäller psykologprogrammet verkar samma princip användas på de utbildningar som står i fokus för utvärderingen. Det är en styrka att poäng avkrävs på alla övergripande frågor, men det bygger på premissen att de övergripande frågorna är relaterade till samtliga lärandemålen. Det är oklart utifrån underlaget om varje lärandemål är representerat som övergripande fråga i examinationen så att studenten i själva verket måste bli godkänd på samtliga lärandemål. Att ange att hälften av totalpoäng ska uppnås som grund för godkänt är godtyckligt. Den kvalitativa motiveringen kopplad till lärandemålen som motiverar

just 50 % -gränsen är oklar. Dessa oklarheter bör förtydligas. Vid platsbesöket framkommer att lärare håller med om denna bild och slutsats.

Det framgår vidare inte explicit hur examinationerna kopplar till lärandemålen för övriga examinationsformer, t.ex. laborationer, seminarier och individuella/gruppuppgifter i ovan nämnda exempeldokument. Detta utgör ett hot mot den konstruktiva länknigen. Under platsbesöket framkommer bilden av att utbildningarna kan göra mer för att stärka kopplingarna. Ett pågående arbete kring detta finns dock på institutionen, vilket har blivit pausat pga. Covid-19 pandemin. I detta arbete blir det särskilt viktigt att arbeta med de examensmål (dvs. inte bara kursrelaterade lärandemål) som finns för utbildningarna.

Institutionen har en väl genomarbetad modell gällande rutiner för hur kursplaner hanteras när de skall inrättas eller förändras. Utifrån dokumentet "Rutiner för kursplanehantering vid Institutionen för psykologi" framgår dock inte explicit hur t.ex. "kursplanegruppen" arbetar med att säkerställa "att de faktiska studieresultaten motsvarar lärandemål och examensmål". I dokumentet anges överhuvudtaget inte vad som är granskningsgruppens övergripande syfte. Det står att "Kursplanegruppens uppgift är att granska och ge kommentarer på samtliga kursplaner som skall föreläggas institutionsstyrelsen för beslut." Det saknas dock ett explicit syfte i bemärkelsen att granskningen t.ex. skall säkerställa kvaliteten i något mer övergripande avseende eller mer specifikt säkerställa en tydlig länkning mellan kursplan och lärandemål så som det beskrivs i kursplanens olika delar (t.ex. lärandemål, innehållsbeskrivning och examination).

På grundläggande nivå har institutionen i genomsnitt knappt 16 lärandemål på 30 hp-kurserna och drygt 12 lärandemål på 15 hp-kurserna. Som mest har institutionen 22 respektive 21 lärandemål i dessa två kategorier kurser och som minst 11 respektive 8. Varför antalet lärandemål varierar kraftigt mellan kurser som är lika stora och varför antalet inte varierar mer mellan kurser som är olika stora är oklart. Vad är ett rimligt antal lärandemål på en kurs och varför?

Vidare är det oklart i dokumentationen hur de olika kunskapsnivåerna såsom t.ex. visa kunskap, förståelse, förmåga, reflektera eller "in-depth understanding" och "independently conceptualize" avspeglar sig i examinationsuppgifterna. En idé skulle kunna vara att presentera detta i kursplanerna. Kanske framgår detta i t.ex. studieguider. Det är även oklart om dessa kunskapsnivåer på något sätt är kopplade till betygsstegen. Under platsbesöket beskriver lärare på Mastersprogrammet att kunskapsnivåerna operationaliseras i bedömningsmaterial som används av programmets lärare och vilka kommuniceras till studenterna.

Det verkar som att institutionen betygsätter utifrån betygskriterier, det ges exempel på detta i presentationen "Workshop Betygskriterier Inst för psykologi 20170420". Av underlaget framgår dock inte hur detta görs i praktiken, om det görs konsekvent på alla kurser och om betygskriterierna är kända för studenterna. Studenterna påpekar t.ex. att kriterierna för uppsatsskrivande kunde vara tydligare. Därmed är det även oklart hur institutionen tänker sig att betygsskalan stödjer studenternas lärande, inte minst i förhållande till lärandemålen. Under platsbesöket framkommer att studenterna på mastersprogrammet får mer beskrivningar av länkning och betygskriterier än vad studenterna på de andra utbildningarna får.

I självvärderingen anges att institutionen arbetar kontinuerligt med att utveckla bedömningskriterier och att kriterierna är "tydliga och transparenta både för lärare och studenter och vi har erhållit positiv respons från andra institutioner om hur vi arbetar med kriterierna." Självvärderingen innehåller inga dokumenterade belägg för detta påstående utöver de bedömningsprotokoll som används på uppsatsskurser. Som nämns ovan gavs under platsbesöket ytterligare information

om bedömningsgrunder som används och hur de kommuniceras till studenter på masterprogrammet.

Bedömning och examination av uppsatser förefaller genomtänkt och medelst en examinatorskonferens kalibrerar institutionen betygen för att säkerställa samsyn. I kursplanens lärandemål framgår inte tydligt de krav och kriterier som gäller för respondent- och opponentskap. Bedömningskriterierna för uppsatser på institutionen är detaljerade och funktionella.

Som en slags studieguide till kandidatuppsatskursen (PSYK11) används ett dokument som heter "Kursbeskrivning Manual PSYK11-3". Dokumentet är antagligen en bra hjälp och vägledning för både studenter och handledare. Ingenstans i dokumentet hänvisas dock till kursens lärandemål eller de bedömningskriterier som gäller för uppsatskursen. Det hade nog varit informativt och ett bra stöd att referera till både lärandemål och bedömningskriterier t.ex. när handledningsprocessen beskrivs för att uppmärksamma både studenter och handledare på vad som är utgångspunkten för en kommande bedömning och därmed vägledande för uppsatsens innehåll och upplägg.

Institutionen arbetar aktivt med progression bland annat genom att ha designerade personer med ansvar för progression t.ex. mellan kurser och över ämnen såsom metod och statistik. För att vi sakkunniga skall få se (hur institutionen arbetar med progression antar vi) så hänvisas det till ett antal dokument kopplade till olika kurser. Endast sex av de 54 dokument som hänvisas till i självvärderingen behandlar explicit progression i bemärkelsen att progression omnämns. Endast två av dessa sex dokument anger ett konkret exempel på hur progression är tänkt att ske ("Statistics group final document_v3"/"Progression statistikundervisning" och "Blandmodellen. Beskrivning av nya utbildningsutbudet inför HT 07"). Det sistnämnda dokumentet framhåller framförallt egentligen att institutionen har frångått en traditionell modell för progression på grundläggande nivå och "I nya utbildningsutbudet sker istället fördjupningen när studenterna läser kursen Psykologi: Metod och uppsats, vilken har Psykologi: Översikt kurs och en områdeskurs eller två temakurser som förkunskapskrav." Övriga fyra dokument som nämner progression uppger att institutionen arbetar med progression, t ex genom formuleringar såsom "Pedagogiskt sker en progression under kursen då studentens självständighet och ansvar för eget lärande successivt förväntas öka. Detta sker t.ex. i form av ett pedagogiskt angreppssätt som inriktas mot problemorienterat lärande." eller "Tanken med den pedagogiska progressionen att låta studenternas engagemang och intresse (utifrån kursens lärandemål) komma fram ser vi som en fördel för lärprocessen." Vad detta i praktiken innebär framgår dock ingenstans. Endast två av drygt 50 tillhandahållna dokument under rubriken "Progression inom program och kurser" beskriver i någon mån explicit hur institutionen arbetar med progression. Det framkommer under platsbesöket att ledarna för mastersprogrammet arbetar med en översyn av programmet i sin helhet inklusive progressionen inom programmet.

2. Att utbildningen sätter studenters lärande i fokus

Denna punkt behandlas mycket kortfattat i självvärderingen trots att det kanske är en av självvärderingens – och även hela utbildningarnas - viktigaste fokus. I utbildningssammanhang är det rimligtvis studenternas lärande som är det övergripande målet och hur den som är utbildningsansvarig arbetar med studenternas lärande är följaktligen av stort intresse. Sammanfattningsvis är det utifrån vad som nämns under punkt 2 i självvärderingen oklart om institutionen har en tydlig tanke om vad det borde innebära för utbildningarna när man "sätter studenternas lärande i fokus". Platsbesöket stärker denna bild. I självvärderingen

nämns under punkt 2 aspekterna mångfald av pedagogiska metoder, att kursplanens betydelse poängteras för studenterna, goda rutiner för kursvärderingar och kursutvärderingar, praktiska inslag (psychological literacy?) och hur t.ex. kursguider beskriver innehållet i olika moment på kurserna. Egentligen anges inte explicit någonstans under punkt 2 i självvärderingen hur de i detta stycke tidigare nämnda aspekter som tas upp relaterar till ”Att utbildningen sätter studenternas lärande i fokus”. Vid genomgång av samtliga tillgängliga dokument går det dock att hitta fragment som besvarar frågan. För en stor del av dokumenten som bifogas är det oklart hur de antas dokumentera att utbildningen sätter studenternas lärande i fokus. Under platsbesöket framkommer att ett skäl till att välja olika examinationsformer är att nå mångfalden av studenter.

I ”Learner-Centered Teaching: Five Key Changes to Practice” tar Weimer (2013) upp olika aspekter som är viktiga när man har fokus på studenternas lärande, t.ex. synen på innehållet, lärarens och studentens ansvar, hur institutionen arbetar med bedömning av kunskap samt hur institutionen arbetar med att dela på ”makten” i undervisningssituationen. Det handlar då t.ex. om att medvetandegöra syftet med varför studenten skall lära sig ett visst ämne, att utveckla undervisningsformer som är bäst lämpade för just det ämnet och att kunna översätta sin kunskap till autentiska problem i världen, det som inom psykologi brukar kallas ”psychological literacy”. Det handlar om att skifta lärarens roll från att främst undervisa till att istället planera studenternas lärandeaktiviteter. För studenterna handlar det om att få vägledning i att utveckla inlärningsstrategier som leder till en medvetenhet om det egna lärandet och gynnar ett livslångt lärande. Bedömningen av studenterna sker inte bara genom summativ bedömning utan kompletteras med formativa bedömningsformer så att studenterna får feedback och ges möjlighet att kontinuerligt bedöma sin egen kunskapsutveckling. Med detta synsätt försöker institutioner också att uppmuntra studenterna att självständigt söka material och litteratur för sitt lärande, att uttrycka egna åsikter och att tillåtas bidra till kursens upplägg och innehåll.

”Scholarship of teaching and learning” (SoTL), på svenska ”akademiskt lärarskap”, har fått ökad uppmärksamhet de senaste åren. För att kunna utforma undervisningen så att studenternas lärande kommer i fokus behövs givetvis kunniga lärare. Vad innebär det då att vara en kunnig lärare? Ett sätt att besvara den frågan är att utgå ifrån SoTL. Lärarens kunnande skulle då kunna beskrivas i tre steg; (1) läraren har nödvändig ämneskunskap i det ämne som hen undervisar, (2) läraren har inte bara ämneskunskap utan är också väl förtrogen med forskning inom området och kopplar det till undervisningen och (3) läraren använder båda de föregående kunskaperna men använder också sin undervisning som underlag för att tillsammans med studenterna skapa kunskap inom ämnet eller undervisningssituationen. I detta sista steg tar men fullt ut ett vetenskapligt perspektiv på sin undervisning och delar t ex med sig av sina undervisningserfarenheter på konferenser eller genom artiklar. Självvärderingen tar inte upp något om SoTL eller hur institutionen på detta sätt arbetar med kompetensutveckling i lärargruppen.

Med studenternas lärande i fokus kan det också vara en fördel att institutionen tar hänsyn till faktorer som är gynnsamma för lärande, inte bara när undervisningen planeras utan också när den utvärderas. Institutionen bör med andra ord utvärdera undervisningen så att kunskap fås om huruvida sådana förhållanden som är gynnsamma för lärandet är närvarande eller inte. Ett exempel på ett sådant evidensbaserat utvärderingsinstrument är Learning Experience Questionnaire (LEQ) som har utvecklats på KTH i Stockholm (Borglund m.fl., 2018).

I kursbeskrivningar och kursplaner omnämns ofta vad studenten skall lära sig (lärandemålen) men syftet med kursen eller lärandemålen anges inte lika explicit. Ett exempel på hur institutionen medvetet och aktivt arbetar med att utveckla praktiska inslag i utbildningen visas i dokumentet "Sammanfattning studiedag 2017 Praktiska moment i undervisningen" där det framgår att institutionen ser praktiska inslag som en viktig aspekt för att skapa meningsfulla kurser och ge praktiska färdigheter. Syftet med en kurs kan t ex anges såhär " Det övergripande syftet med de inledande tre delkurserna är att genom en bred presentation av modern forskning och teorier inom psykologin ge en god grund för fortsatta studier i ämnet. Kunskaperna ska ge förståelse för människans yttre beteende och inre upplevelser." (PSYD11Översikt kurs). Detta är nog en mycket vanlig beskrivning av syftet med en kurs. Det hade varit intressant att också få veta vad studenten har för nytta av dessa kunskaper i termer av psychological literacy. Är kursen till ingen annan nytta än att den förbereder till vidare studier?

Praktiska inslag ses också som en viktig del i utbildningen och kan antas leda till en insikt om "hur studenterna kan använda psykologisk kunskap i olika sammanhang". Självvärderingen tar inte upp hur institutionen arbetar med didaktik, dvs. att utveckla undervisningsformer som är specifikt lämpade för de ämnen som behandlas. Institutionen använder en mångfald av olika pedagogiska metoder men det framgår inte på vilket sätt dessa metoder är anpassade till de ämnen där de används och inte heller hur det då sätter studenternas lärande i fokus.

Förutom att institutionen arbetar med praktiska inslag så framgår det inte i självvärderingen hur institutionen arbetar med s.k. överförbara färdigheter eller "psychological literacy". Självvärderingen tar inte heller upp hur institutionen arbetar med att planera lärandeaktiviteter med fokus på studenternas lärande, och det hade i detta sammanhang också varit intressant att veta hur institutionen arbetar med konstruktiv länkning (constructive alignment). Det framgår inte heller hur institutionen arbetar med studenternas studie-/inlärningsstrategier som ett medel för att t ex hjälpa studenterna utveckla en metakognition kring sitt eget lärande.

Alla kurser förmodas använda kursutvärderingar för att låta studenterna återkoppla till kursledning och lärare vad de tycker om kursen. Det framgår dock inte hur kursutvärderingarna används för att specifikt utveckla kursernas pedagogiska upplägg eller studenternas lärande. Det verkar också oklart på vilket sätt studenternas uppfattning - om hur kursens upplägg eller innehåll förhåller sig till lärandemålen, som ju efterfrågas i kursvärderingarna - kan bidra till att utveckla kursen utöver den information som ges av studieresultatet, t.ex. ett tentaresultat. Rimligen är det examinationsresultaten som visar om måluppfyllelse har skett.

Förutom utvärderingar tas inget upp i självvärderingen om hur institutionen inkluderar studenter i arbetet med att utveckla undervisningen mot ett fokus på studenternas lärande. Under platsbesöket framkommer att institutionen önskar mer aktivt studentinflytande.

Studenterna noterar att punkten behandlas på ett begränsat sätt och anger att mycket mer sker än vad som tas upp i självvärderingen. Dock framkommer i såväl studenternas inlägga som under platsbesöket att studenter önskar mer insatser från utbildningarna för att hjälpa studenter integrera olika utbildningsinslag och bygga en meningsfull helhet av deras utbildning. Detta verkar vara en större fråga för fristående kurser och Kandidatprogrammet än för Mastersprogrammet (då studenterna själva vill/kan ta ett större ansvar för detta själva). Studenten på Kandidatprogrammet ger förslaget att genom hela utbildningen ha en strimma med seminarier kopplat till temat "beteende" och under dessa arbeta med att integrera och syntetisera tidigare och pågående utbildningsinslag gentemot begreppet

beteende. Dock påpekar lärare under platsbesöket att studenter uppskattar valfrihet framför sammanhållning (av utbildningsinnehållet).

3. Att utbildningen vilar på vetenskaplig och/eller konstnärlig grund samt beprövad erfarenhet

Institutionens självvärdering saknar väsentliga delar kring institutionens syn vad gäller den vetenskapliga grunden. Det är oklart om detta är något som har hög prioritet och hur institutionen tänker sig att de vill arbeta för att uppnå detta. Frågor som ”Räcker det med att undervisande lärare har disputerat/bedriva forskning för att utbildningen ska ha en god vetenskaplig grund?” och ”En utbildning som vilar på vetenskaplig grund, vilka kriterier finns det för att säkerställa att så sker?” kvarstår att besvara.

Publikationslistan för 2016-2020 visar att institutionen har en hög produktion av vetenskapliga publikationer. Huruvida detta tas tillvara på i undervisningen och att hur detta säkerställer undervisningen är baserad på aktuell vetenskap framkommer inte tydligt i dokumentationen. Under platsbesöket framkommer dock att forskning och forskningsbaserad kunskap (och även eventuell brist därav) är hörnstenar i undervisningen på de olika utbildningarna. Från utbildningsstart är kurslitteraturen forskningsbaserad. Det är givetvis en styrka.

Kurs- och utbildningsplanerna är relativt generellt skrivna och i de tillhandahållna dokumenten framkommer det inte tydligt att utbildningen vilar på vetenskaplig och beprövad erfarenhet. Vanligt förekommande skrivningar i planerna är att studenten ska: visa förståelse för vad som kännetecknar beteendevetenskaplig kompetens inom olika arbetslivsområden, visa förståelse för vilken roll beteendevetenskap spelar i samhället samt visa fördjupad kunskap om hur beteendevetenskapliga teorier kan tillämpas i praktiken.

Studenterna upplever dock att den utbildning som bedrivs är baserad på vetenskapligt granskad kunskap och då även ofta kopplat till lärarnas egen forskning, men det kan finnas en poäng i att förtydliga i utbildnings- och kursplaner att utbildningen utgår ifrån aktuell vetenskap.

Det finns idag rutiner för hur lärarna ska genomföra kursutvärderingar. Däremot saknas det i självvärderingen vilken roll dessa kursutvärderingar fyller för institutionens pedagogiska arbete. En viktig fråga här att svara på rör varför kursutvärderingar är viktiga och hur ska dessa följas upp och rapporteras.

Slutligen kan nämnas att vi förstår det som att det är helt självklart i utbildningarna att basera undervisningsinnehållet på forskning. Mastersprogrammet har t.ex. utvecklats delvis utifrån den forskningskompetens som finns vid institutionen. Motsvarande förhållningssätt verkar dock inte finnas på samma sätt när det gäller utbildningarnas genomförande. (Den beprövade) erfarenheten (inklusive kultur och tradition) verkar ha stor betydelse i designen av undervisningsupplägget. Här finns ett möjligt utvecklingsområde för utbildningarna. ”Det forskningsbaserade” lärandet nämns av lärare under platsbesöket och skulle kunna utvecklas mer systematiskt.

4. Att undervisande personal, inklusive handledare, har ändamålsenlig ämnesmässig, högskolepedagogisk, ämnesdidaktisk och övrig relevant kompetens, samt att lärarkapaciteten är tillräcklig

Sakkunniggruppens bedömning är att anställningsformerna vid institutionen för psykologi ger en god grund att långsiktigt kunna utveckla verksamheten.

Institutionen har idag åtta professorer samt en gästprofessor vilket gör att institutionen enligt vår bedömning har en god bemanning vad gäller antalet professorer. För närvarande är även tio doktorander anställda vid institutionen vilket också, enligt vår bedömning, är positivt med avseende på institutionens storlek.

Majoriteten av personalen har någon form av pedagogisk vidareutbildning i olika omfattning, medianen för antalet högskolepedagogiska vidareutbildningar är 3. Vidare finns det möjlighet för lärare att delta i olika pedagogiska seminarier som anordnas inom institutionen. Detta är självklart styrkor.

Sakkunniggruppens bedömning är att institutionen för psykologi förefaller ligga i nivå med andra institutioner vad gäller andelen lärare som är antingen meriterade eller excellenta. Här finns det dock tveksamheter i det bifogade materialet då institutionen har listat 3 excellenta lärare och sex meriterade lärare. I personallistan kan dock enbart en excellent lärare och två meriterade lärare återfinnas. Vid platsbesöket framkommer att flera av de pedagogiskt meriterade lärarna har gått i pension.

Institutionen har listat ett flertal pedagogiska utvecklingsprojekt. Redogörelse av varför institutionen anser att detta är viktigt och hur institutionen aktivt arbetar idag för att låta dessa projekt få genomslag i institutionens arbete saknas till viss del i självvärderingen. Satsningar som ska göras under 2020 enligt institutionen är följande:

- Extra medel från institutionen för att utveckla kvalitetshöjande insatser i utbildningen som annars är svåra att hinna med.
- Satsningar vid institutionen för att stärka kompetensen inom vissa områden, både genom fortbildning och rekrytering

Här är det dock inte specificerat vad dessa medel innebär och hur dessa kan nyttjas och varför institutionen vill göra denna satsning samt vad institutionen hoppas att detta ska innebära för förbättringar i verksamheten. Under platsbesöket framkommer att arbete inom detta område är planerat. Exempelvis pågår ett arbete med att revidera kriterier för rekrytering av ny personal, där undervisning skulle kunna få en mer framträdande roll.

Självvärderingen har inte lagt fokus på att redovisa och värdera de ofta förekommande undervisningsformerna. De vanligaste undervisningsuppläggen vid de olika kurserna verkar förefaller vara följande; föreläsningar som ger en områdesöversikt med tillhörande litteraturseminarium samt salstentamen. I studenternas svar till självvärderingen nämns även att undervisningsformerna inte alltid uppfyller elevernas behov eller förväntningar. Studenterna anser att lärarna är kunniga, men att den pedagogiska förmågan varierar mellan lärare i hög utsträckning. Vid platsbesöket framkommer dessutom att studenterna upplever att kurser inom ramen för samma program läggs på olika nivåer, vilket upplevs vara svårt att skapa mening utifrån.

Lärarkapaciteten är svårare att bedöma utifrån det erhållna materialet, för detta krävs andra former av undersökningar kring skattad arbetsbelastning, övertid med

mera bland lärarna. Det ska dock noteras att det framkommer under platsbesöket att studenter (i vart fall på fristående kurser) har efterfrågat mer lärtid och att lärare själva nämner att brist på tid kan vara ett hot mot utbildningskvalitén (gällande att sätta studenters lärande i centrum).

5. Att utbildningen ska vara relevant för studenterna och doktoranderna samt svara mot samhällets behov

Vad innebär det att en utbildning är relevant för studenterna och svarar mot samhällets behov? Det hade varit informativt om självvärderingen hade börjat med att besvara denna fråga och därefter hade visat hur institutionen lever upp till det. Frågan skulle kunna belysas ur åtminstone tre perspektiv: utifrån det ansvar som ämnesrepresentant inom t.ex. psykologi har för att ämnet utvecklas och att studenterna får en relevant och representativ kunskap om ämnet, utifrån studenternas perspektiv på vilken kunskap de anser att de behöver och sist utifrån de behov som finns i samhället av kompetenser relaterade till ämnet och utbildningarna.

Det förstnämnda perspektivet behandlas inte explicit, men kan relateras till utbudet av t.ex. fristående temakurser där delar av institutionens kompetens representeras. Självvärderingen behandlar huvudsakligen de sista två perspektiven. Det som framförallt behandlas är alumnundersökningar, karriärverksamhet och samverkan. Det är en styrka att institutionen arbetar aktivt med alumnverksamhet, men det är oklart om alumnundersökningar görs regelbundet och om alumnkontakterna omfattar någon ytterligare kontakt och verksamhet utöver undersökningarna. Om inte hade det säkert kunnat stärka utbildningarna genom att t.ex. använda branschråd eller alumner/arbetslivsrepresentanter i programråd mm. Under platsbesöket framkommer att praktiken i Kandidatprogrammet är ett sätt att tillse utbildningens relevans. Att studenter är fria att genomföra praktik i olika branscher på olika platser stärker bilden av att praktiken stödjer kriteriet att utbildningen ska vara relevant för studenterna. Alumnrapporten från Kandidatprogrammet ger en bild av att en stor andel studenter får arbete och att många får arbete inom ett område som är relevant för utbildningen. Det måste ses som ett gott betyg åt utbildningen när det gäller att skapa en relevant utbildning. När det gäller Mastersprogrammet så uppfattar vi att alumnundersökningen visar på en rätt vanlig bild för mastersutbildningar och en liknande bild som andra mastersutbildningar i landet. För just Mastersprogrammets vidkommande hade det varit intressant att veta hur institutionen tänker om huruvida utbildningen skall vara relevant i första hand i förhållande till en forskarkarriär eller för ett yrkesliv utanför akademien. Vid platsbesöket framkommer att revidering av Mastersprogrammet är pågående och att man vill skapa tydlig profilering mot såväl forskning som yrkesliv utanför akademien.

Det är vidare en styrka att institutionen aktivt arbetar med karriärverksamhet och arbetslivsanknytning. Det hade varit intressant att få veta hur projektet på fakulteten från 2019 är tänkt att eller har implementerats på institutionen. Det hade varit en fördel om självvärderingen hade gett en övergripande bild av hur processerna på institutionen ser ut för att stärka denna punkt, t.ex. med avseende på ansvar och resurser. Under platsbesöket framkommer att det på fakultetsnivå planeras ett advisory board med externa ledamöter för att tillse utbildningarnas relevans.

På det hela taget verkar studenterna nöjda med hur institutionen arbetar med denna fråga. Vid platsbesöket framkommer att studievägledarfunktionen verkar vara en

central funktion för att tillse utbildningens (och utbildningssammansättningens) relevans för studenterna.

6. Att studenterna har inflytande i planering, genomförande och uppföljning av utbildningen

Denna punkt bedöms av sakkunnigruppen handla mycket om den potentiellt gynnsamma effekten av att komma bort från ett vi-och-dom-tänkande, att bli medveten om att student och lärare utifrån olika roller arbetar mot ett gemensamt mål. Cook-Sather m.fl. (2014) listar tre grundläggande principer som kan guida arbetet med att göra studenter mer delaktiga i utbildningen och undervisningsverksamheten. Den första principen handlar om respekt i termer av en attityd och innebär bl.a. att både studenter och lärare är öppna och värdesätter andras åsikter för att möjliggöra en respektfull kommunikation. Den andra principen handlar om reciprocitet, om hur lärare och studenter interagerar respektfullt. I en reciprok interaktion lyssnar studenter och lärare på varandra därför att den andres perspektiv kan utveckla ens egna perspektiv och en lärare skulle t.ex. därmed utifrån ett studentperspektiv gemensamt kunna planera och få till ett bättre kursupplägg. Den tredje principen handlar om ansvar. Genom att göra studenterna delaktiga så ökar deras ansvarstagande och det blir också tydligare vilket ansvar lärare respektive studenter bör ha.

Självvärderingen saknar en redogörelse för varför institutionen tycker det är viktigt att studenterna har inflytande och således en diskussion om hur studenter bör ha inflytande. Det som redogörs för är hur studenterna har inflytande och det kan antas att detta i stort följer de riktlinjer som finns på lärosätet för hur studentinflytande skall se ut. Det är givetvis en styrka att studenterna är representerade i de olika fora som anges. Det är också en styrka att institutionen utvärderar både del- och helkurs och på så sätt tar in studenternas perspektiv medan kursen pågår. Det är dock oklart om delkursutvärderingen också ger studenterna inflytande i pågående kurs. Det är faktiskt oklart vad delkursutvärderingen syftar till överhuvudtaget.

Supplemental Instruction (SI) kan gynna studenternas lärande och genomströmning på kurser (Malm m.fl., 2018). I självvärderingen tas SI upp som något som värderas av studenterna, men det är oklart på vilket sätt det leder till inflytande. SI använder sig av amanuenser vilket kan vara ett bra sätt att ge några studenter ett specifikt ansvar som sannolikt är utvecklande och dessutom meriterande.

Studenterna ges många möjligheter till inflytande på sina utbildningar men det verkar inte som att studenterna har ett löpande inflytande eller används som en mer kontinuerlig resurs i verksamheten. De ges möjlighet till inflytande på ett mer traditionellt sätt punktvis vid t.ex. programråd och kursutvärderingar.

Studenternas utvärdering visar på det hela taget att de är nöjda med sitt inflytande men lyfter också att fler borde svara på utvärderingar. Under platsbesöket förmedlar studenterna att lärarna ignorerar kursvärderingars svar utifrån argumentet att för få studenter svarat. Det varierar i vilken utsträckning lärare förmedlar till studenter hur kursen utvecklats utifrån studentåterkoppling.

Under platsbesöket framkommer att det administrativa teamet spelar en viktig roll i kontakten som studenterna har med utbildningen och därmed kan antas att teamet kan vara en resurs i att främja studentinflytande.

7. Att en ändamålsenlig och för alla tillgänglig studie- och lärandemiljö med välfungerande stödverksamhet föreligger

Generellt sett verkar institutionen ha tillräckligt med stödfunktioner i form av studierektor, programansvariga, studievägledare, utbildningsadministratörer och webbansvarig. Huruvida arbetsbelastningen är rimlig för de olika rollerna är svårt att bedöma utifrån det bifogade materialet och självvärderingen. Att de administrativa funktionerna samlas som ett team ser vi som en styrka.

God information finns och är centralt tillgänglig vad gäller tillgodoräkningen, behörigheter med mera. Hur spridningen av denna information aktivt används av institutionen är svårare att bedöma samt huruvida studenterna är medvetna om vilka stöd som finns. I självvärderingen nämner institutionen att det finns rutiner bl.a. för bokning av grupprum. Enligt studentkommentarerna till självvärderingen förefaller antalet tillgängliga studieplatser på campus vara begränsat.

Av institutionen lyfts i självvärderingen att studenter som läser fristående kurser rapporterar en lägre grad av tillhörighet till institutionen, vilket kan kopplas till att fristående kurser saknar studentföreningar som anordnar träffar. Denna bild förstärks under platsbesöket. Tillhörighet är en viktig faktor för psykisk hälsa och för att studenter ska klara sina studier. Det är därför en styrka att institutionen har tagit fram en rapport i syfte att undersöka studenter som läser fristående kursers upplevelse av tillhörighet till institutionen. De förslag som ges i rapporten är rimliga och kan säkert förbättra studenternas upplevda tillhörighet.

Mycket av introduktionsaktiviteterna ligger inom ramen för olika studentföreningars aktiviteter och här tappar institutionen lite av kontrollen över dessa aktiviteter. Dock framkommer särskilt för Mastersprogrammet att utbildningsanordnaren gör många insatser för att bygga tillhörighet bland studenterna.

8. Att en kontinuerlig uppföljning och utveckling av utbildningen sker

Uppföljning sker årligen genom kvalitetsdialoger där prefekt, studierektorer, biträdande prefekt, kårrepresentanter, dekan, prodekan, utbildningsledare och samordnare deltar. De områden som tas upp vid detta möte är omfattande och spänner över vad som är aktuellt vid institutionen, till uppföljning av tidigare planerade organisatoriska förändringar och framtidsvisioner. Dagordningen förefaller delvis ändras mellan möten och här kan det finnas en poäng i att sätta standardiserade agendapunkter i syfte att alla områden diskuteras och får en uppföljning.

När det gäller kursutvärderingar finns det god information för lärare vad gäller hur man bör genomföra en kursutvärdering, men rutiner kring hur kursutvärderingar ska sammanställas och rapporteras in behöver förtydligas, något institutionen själva har noterat. Vidare hade det varit önskvärt vilken syn institutionen har på kursutvärderingar och varför man anser att dessa är viktiga att genomföra. De flesta kursutvärderingarna förefaller göras digitalt via Canvas enligt studenternas yttrande till självvärderingen, vilket kan leda till en lägre svarsfrekvens enligt studenterna själva. Detta förefaller vara särskilt problematiskt när det gäller de fristående kurserna. I syfte att öka motivationen hos studenter att bidra till kursutvärderingar behöver institutionen hitta vägar att påvisa varför detta är viktigt. Att ha flera utvärderingar för olika kursmoment kan vara en väg att gå för att undersöka vilka undervisningsmoment som fungerar och inte fungerar.

Vidare kan nämnas att alumnundersökningar används för att följa upp ”resultatet” av utbildningarna, vilket är en styrka. Vid platsbesöket framkommer att denna verksamhet även används (kan användas) för att undersöka i vilken grad utbildningarna ger studenter de kunskaper som examensmålen beskriver. Dessa alumnundersökningar är viktiga även i relation till kvalitetskriterium 5.

9. Att internationalisering och internationella perspektiv främjas i utbildningen

Internationalisering är ett prioriterat område vid Lunds universitet, med det främsta syftet att öka kvalitén i verksamheten. På universitetsnivå finns organ som hanterar internationaliseringsfrågor. På fakultetsnivå finns ett internationellt kontor som hanterar studenters internationella mobilitet. På institutionen finns

Internationaliseringskommittén som arbetar med internationaliseringsfrågor kopplat till grund- och forskarutbildningsnivå. Handlingsplaner finns från 2019 för internationalisering på institutionen, varav cirka hälften är påbörjade eller genomförda. På institutionsnivå har även ett förslag tagits fram med åtgärder för att öka incitament för att bedriva kurser på engelska. På engelska ges två fristående kurser på grundnivå och sex fristående kurser på avancerad nivå. Majoriteten av studenterna på Mastersprogrammet är internationella. Inresande utbytesstudenter finns på många olika kurser, dock är det oklart om en och samma student kan vara registrerad på flera olika kurser. Hjälp ges dessa internationella studenter för att förstå det svenska högskolesystemet generellt och situationen i Lund och det särskilda programmet specifikt. Det finns en grupp studenter från institutionen med utresenomieringar. Kurslitteraturen är till stor del internationell, även om översiktlig litteratur - särskilt på grundnivå - ofta är på svenska. Studenternas bedömning är att det finns ett tydligt internationellt perspektiv i utbildningen. Kurslitteraturens profil nämns som stöd för bedömningen.

Bedömningen är att institutionen har flera insatser på plats, planerar flera insatser – exempelvis för att få fler kurser att erbjudas på engelska - och är på flera sätt redan framgångsrik, när det gäller internationaliseringsarbete. Vi vill lyfta antagningsproceduren till Mastersprogrammet, vilken kan möjliggöra att kandidater med utbildning från olika länder kan ges samma möjlighet att visa att man är en lämplig student. Det tas stor hänsyn till att internationella studenter kan ha andra förkunskaper och förväntningar än svenska i introduktionen till studier för internationella studenter i hur utbildningen är upplagd och gällande vilket stöd studenterna får. Det framkommer även under platsbesöket. Att formulera ett mål för internationaliseringsperspektivet i utbildningarna kan vara ett viktigt steg framåt för institutionen.

10. Att jämställdhets- och likabehandlingsperspektiv integreras i utbildningen

Det finns utarbetade handlingsplaner, riktlinjer och en återupptagen aktiv kommitté (KJLM) för att motverka kränkande särbehandling och diskriminering vid institutionen. För lärargruppen har skett flera specifika insatser (personaldag och pedagogiska seminarier) för att öka kunskap och medvetenhet om genus i undervisningen och utbildningen. Den behörighetsgivande högskolepedagogiska utbildningen omfattar genusperspektivet.

Könsfördelningen av kursansvariga bedöms vara tillräckligt jämn, dock med något fler män (57 %). Samma bedömning görs inte gällande institutionens professorer, där alla utom en är män.

För studenterna sker aktiviteter såsom introduktion till rättighetslistan vid Lunds universitet, där bland annat innehållet i Diskrimineringslagen förmedlas. Kursvärderingar frågar om likabehandling. I kursplaneexemplen lyfts särskilt genus, klass och etnicitet fram som centrala perspektiv i flera lärandemål.

Enligt Studentbarometrarna är de flesta studenter kvinnor. Det är 80 % respektive 70 % av studenterna på utbildningsprogrammen som uppger sig vara kvinnor. Nästan 40 % av studenterna på Mastersprogrammet anger att det inte stämmer alls eller ganska dåligt att de har råd med sin kurslitteratur. Motsvarande andel för Kandidatprogrammet är knappt 20 %.

Studenterna är generellt nöjda med hur jämställdhets- och likabehandlingsperspektiv integreras i utbildningen, men mastersstudenterna önskar en studeranderepresentant i frågan.

Bedömningen är att institutionen gör en gedigen insats för att främja studenternas ”literacy” kring rättigheter och likabehandling och för att tillse att lärare har kompetens inom området genus i relation till utbildning och undervisning. Policies, riktlinjer och aktiviteter för att stödja likabehandling och motverka kränkande särbehandling inom personalgruppen finns. Vissa diskrimineringsgrunder, såsom religiös övertygelse, sexuell läggning och funktionshinder, förefaller få mindre utrymme och uppmärksamhet när det gäller personalens fortbildning och kursers lärandemål. Studenters ekonomiska situation kan behöva ges mer uppmärksamhet och hänsyn. Dock ska nämnas att det via Studentbarometrarna framkommer att studiemiljön präglas av lika värde för grupper representerande av samtliga ”diskrimineringsgrunder”, inklusive de tre ovan nämnda. Inga negativa synpunkter från studenter framkommer vid platsbesöket i relation till kriteriet, vilket får ses som ett mycket gott betyg.

11. Att ämnesrelevanta perspektiv i hållbar utveckling främjas i utbildningen

Hållbar utveckling innefattar tre dimensioner: miljömässig/ekologisk hållbarhet, social hållbarhet och ekonomisk hållbarhet. Samtliga dimensioner är högst relevanta för ämnet psykologi, inte minst sett utifrån ett tillämpat perspektiv på psykologi.

I självvärderingen lyfts fram att institutionen förstår hållbarhetsbegreppet utifrån ett brett perspektiv och Agenda 2030-målen refereras till. Det kan vara, och är förmodligen, klokt att anta ett brett perspektiv på hållbar utveckling. Samtidigt är risken, om mer eller mindre allt inom psykologiämnet anses kunna kopplas till begreppet, att medvetna diskussioner eller förhållningssätt kopplade till hållbar utveckling i de olika kurserna och programmen går förlorade. Det är viktigt att de medvetna och explicita samtalen/lärandeaktiviteterna om hållbar utveckling förs så att inte begreppet hållbar utveckling blir osynliggjort och/eller faller mellan stolarna. Det kan då vara svårt att säkerställa att studenter tar med sig hållbar utveckling som ett medvetet perspektiv. Följaktligen är studenternas egen bedömning att hållbarhetsperspektivet skulle kunna synliggöras och implementeras tydligare av institutionen och i utbildningen. Det framkommer av både skriftlig dokumentation och platsbesöket. Det sistnämnda gäller särskilt det beteendevetenskapliga programmet. Studenter har på given fråga svårt att beskriva vilka läraaktiviteter som skett specifikt och explicit kopplat till hållbar utveckling, men nämner ämnen som open science och stress.

Att institutionen enligt egen utsago möjliggjort digitala examinationer och att man vet hur många papperskopior man måste göra till varje salsexaminationstillfälle är

lovvärt, men bedöms vara av mindre betydelse för att uppnå kriteriet om hållbar utveckling.

Det bör noteras att det till skillnad från vad som är fallet för övriga kvalitetskriterier varken har formulerats utmaningar eller styrkor i självvärderingen i förhållande till kriteriet. Det stärker bilden av att hållbar utveckling inte är ett prioriterat område för utbildningarna.

Sammanfattande synpunkter och rekommendationer

Det övergripande intrycket är att de utvärderade utbildningarna är av god kvalitet och att institutionen arbetar aktivt och kvalitetsmedvetet med att utveckla förutsättningar för och genomförandet av de aktuella utbildningarna. Kriterierna för kvalitetssäkring bedöms generellt vara uppfyllda. Studenterna verkar överlag göra en positiv bedömning av utbildningarna. Särskilda styrkor som vi vill lyfta fram är att institutionen bedriver ett kvalitetssäkringsarbete i form av tydliga riktlinjer kring stöd till studenter och att det finns en systematik vad gäller kursutvärderingar och i flera fall även kring bedömning. Vidare har institutionen skapat en organisation vad gäller stödfunktioner och bemanning som utgör en god grund för att utveckla institutionens pedagogiska arbete under lång tid framöver. Psykologisk forskning har en central roll i utbildningarna. Utbildningarna har vidare relativt högt söktryck och hög genomströmning. Många arbeten pågår för att stärka utbildningskvalitén vid institutionen.

Samtidigt med dessa styrkor finns utvecklingsområden. Institutionen lyfter flera viktiga utvecklingsområden vilka studenterna bekräftar. Vi uppmanar institutionen att arbeta med dessa områden. Här vill vi särskilt lyfta fram självvärderingen. Den mest centrala bristen med självvärderingen rör redogörelse av medvetna reflektioner och sammanlänknings. Denna brist är särskilt relevant för kriterier som ”att utbildningen sätter studenters lärande i fokus”. Självvärderingen brister på samma sätt som inte sällan studenters svar på en tentamen kan brista, den förutsätter att vi sakkunniga skall besvara frågorna åt författaren. Påståenden (teser) och argument anförs, men det saknas redogörelse för på vilket sätt argumenten är ett stöd för påståendet (tesen). Enligt vår mening är det författaren till självvärderingen som skall argumentera för hur man i sin verksamhet uppfyller de olika punkterna och hur de bifogade dokumenten stödjer det man påstår. Självvärderingen borde vidare för varje punkt ange hur institutionen definierar det område/kriterium som behandlas (t.ex. vad gäller internationalisering eller att sätta studentens lärande i fokus) och hur de delar institutionen sen tar upp så att säga blir en operationalisering av hur institutionen arbetar med frågan. Vi måste naturligtvis utgå ifrån att det innehåll som tas upp är det som man anser är viktigast för respektive fråga, men i så fall blir också bristerna desto tydligare. Så som självvärderingen är skriven så tvingas vi sakkunniga leta efter information och dokument som styrker deras skrivningar medan det givetvis borde vara författarna till självvärderingen som skall peka ut vad man själva anser är viktigt och stöd för deras argument. I många fall är det oklart hur de bifogade dokumenten alls har med ämnet under punkten att göra. Detta hade åtminstone delvis kunnat avhjälpas om vi under respektive punkt fått klart för oss vad de anser att punkten handlar om. Denna brist kan även beskrivas med metaforen konstruktiv länkning på institutionsnivå. Lärandemål (dvs. kvalitetskriterierna), läraaktiviteter (institutionens verksamhet och åtgärder) och examinationer/bedömning (hur utvärdering av verksamheten regelbundet sker) beskrivs – åtminstone överlag, men inte hur och varför de olika komponenterna hänger samman. Vår mening är således att självvärderingen inte bara tjänar som en hjälp för oss sakkunniga utan även har stor pedagogisk betydelse för berörd institution – inte minst utifrån att den kan visa i

vilka grad medvetna val, strategier och reflektioner finns i relation till den verksamhet som bedrivs.

Vår utvärdering har resulterat i en rad rekommendationer för utveckling av de utvärderade utbildningarna i relation till det aktuella underlaget samt de ovan angivna kriterierna. Våra rekommendationer, vilka delvis överlappar och vilka inte är rangordnade efter betydelse, är att institutionen:

- Definierar och operationaliserar de kvalitetsbegrepp som finns för utbildningen (och varför de är viktiga) och därefter utvecklar medvetna strategier att implementera i verksamheten för att uppnå hög kvalitet i de olika avseendena, vilka i sin tur kontinuerligt utvärderas och reflekteras över i avseende på hur väl de hjälper institutionen att uppfylla kvalitetskriterierna.
- Utformar explicita argument för hur och varför olika undervisnings- och examinationsformer leder till bättre studieresultat.
- Förtydligar hur de olika utbildningarna arbetar för och mäter att studenterna uppfyller examensmålen (inte bara lärandemålen för olika kurser som ingår i examen).
- Förtydligar länkningen mellan lärandemål, kursupplägg, kursinnehåll och examination.
- Startar en diskussion internt om hur detaljerade lärandemål bör vara och vad som därmed är ett rimligt antal lärandemål på en kurs. Hur detaljerat bör en kurs lärandemål operationaliseras i kursplanen och varför?
- Eftersträvar att med kvalitativa argument tydliggöra hur betygsättningen är kopplad till lärandemålen.
- Tydliggör mer allmänt progressionen inom och mellan kurser både i termer av önskvärda/nödvändiga kunskapskrav och lärandemål. Hur och varför är undervisningsinslag och kurser kopplade till varandra?
- Undersöker om en utgångspunkt i begreppet "psychological literacy" skulle kunna stärka förståelsen bland studenter och lärare om vad som är syftet med kunskap om psykologi.
- Undersöker om en utgångspunkt i begreppet "Scholarship of teaching and learning"/"akademiskt lärarskap" skulle vara möjligt i verksamheten. Genom att integrera detta och ovannämnda perspektiv stärks potentiellt över tid undervisningens status, lärarnas kompetens, kopplingen mellan undervisning och forskning samt studenternas lärande.
- Sätter studenternas lärande i fokus genom att explicit arbeta med studie- och inlärningsstrategier för att utveckla studenternas metakognitioners kring sitt eget lärande.
- Utvecklar en tydligare plan för hur kursutvärderingar ska användas. Kursutvärderingen kan utvecklas vidare för att undersöka vilka olika undervisningsmetoder som upplevs som mest utvecklande för studenterna i syfte att öka motivationen samt öka det pedagogiska utvecklingsarbetet vid institutionen. Här kan instrumentet Learning Experience Questionnaire (LEQ) som nämnts under kriterium 2 vara behjälpligt.
- Lämnar ut en kursutvärdering vid sista tillfället läraren fysiskt träffar studenterna och kompletterar med en digital utvärdering för eventuella punkter som inte kan utvärderas vid denna träff på kurser med låg svarsfrekvens

- Arbetar med att bredda och fördjupa kompetensen vidare inom just högskolepedagogiska kurser gärna med fokus på att stimulera till olika lärandeformer.
- Ytterligare specificerar pedagogiska satsningar och vilken typ av kompetens institutionen vill utveckla. Dessa satsningar behöver även kompletteras med en tidplan samt inplanerad uppföljning av dessa satsningar.
- Formulerar tydligare ställningstaganden kring hur institutionen ser på den pedagogiska verksamheten. Vilken typ av lärande hos studenterna är önskvärt och hur vill institutionen uppnå detta?
- Tar ett helhetsgrepp kring vilka undervisningsformer som förekommer inom ramen för de olika kurserna och programmen i någon form av översiktmatris. Genom kollegialt lärande finns det då möjligheter till spill-over effekter mellan olika kurser och lärare, vilket då kan öka graden av varierat lärande. Det förefaller finnas utvecklingsmöjligheter att vidare främja nya lärandeformer t.ex. inom ramen för institutionens digitaliseringsarbete.
- Explicit formulerar vad en “relevant utbildning”, inte minst som ett led med att åstadkomma just detta. Hur ser t.ex. institutionen på sitt eget ansvar som ämnesföreträdare och hur ämnet lärs ut i förhållande till samhällets behov av psykologisk kunskap, och hur implementeras det i undervisningen?
- Initierar arbete med externa representanter i programråd eller användandet av branschråd.
- Formulerar ett “kontrakt” tillsammans med studenterna som definierar studenternas respektive institutionens/lärarnas ansvar och hur man bör samarbeta (exempel på detta finns bl.a. i Uppsala och Umeå). Därmed skulle potentiellt ett vi-och-dom-tänkande minska och engagemanget öka.
- Ytterligare bidrar till introduktionsaktiviteterna vilka idag främst ligger inom ramen för olika studentföreningars aktiviteter
- Ger mer uppmärksamhet och hänsyn åt studenters ekonomiska situation, särskilt på Mastersprogrammet. Ett sätt kan vara att vid beslut om kurslitteratur ta hänsyn till kostnaden.
- Förvissas sig om att medvetna och explicita samtal/lärandeaktiviteter om hållbar utveckling förs och examineras så att inte begreppet hållbar utveckling blir osynliggjort och/eller faller mellan stolarna.
- Ser över om mer kan göras för att hjälpa studenter integrera olika utbildningsinslag och bygga en meningsfull helhet av deras utbildning.

Referenslista:

Borglund, D., Carlsson, U., Colarieti Tosti, M., Edström, S., Havtun, H., Henriksson, A.-S., Hjelm, N., and Naimi-Akbar, I. (2018). Collaborative course evaluation and development at KTH – progress, lessons learned and way forward. In: Lena Petersson, Kristina Edström, Oskar Gedda, Fredrik Georgsson, Liselott Lycke och Marie Arehag (ed.), Proceedings från 6:e utvecklingskonferensen för Sveriges ingenjörsutbildningar.

Cook-Sather, A., Bovill, C., and Felten, P. (2014) *Engaging Students as Partners in Teaching and Learning: A Guide for Faculty*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.

Malm, J., Bryngfors, L., & Fredriksson, J. (2018). Impact of Supplemental Instruction on dropout and graduation rates: an example from 5-year engineering programs. *Journal of Peer Learning*, 11(1), 76-88.

Weimer, M. (2013). *Learner-centered teaching: Five key changes to practice*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.

Bilaga: Program för platsbesök